

Sobota na Evropských hrách handicapované mládeže očima dobrovolnice Báry Smékalové:

Po náročném dni nás čekal den odpočinkový...jenže jak to tak bývá, dny odpočinkové jsou mnohdy náročnější než ty náročné. Brzy po snídani jsme vyrazili směr Lednice. Ti, kteří seděli u okénka, mohli obdivovat krásy Jižní Moravy. Vzhledem k tomu, že autobus nebyl plně obsazen, dostal tuto příležitost každý a my, kteří máme kořeny právě v tomto malebném kraji, jsme bedlivě sledovali, zda ji ti Pražáci skutečně využívají. Zdejší rodák Miroslav Vaněk se dokonce pustil do geograficko-historického výkladu a tak nám cesta utekla velmi rychle.

Do Lednice jsme dorazili právě včas, abychom si mohli dát zmrzlinu, což byla první fáze ochlazování (to jsme ještě nevěděli, co nás čeká večer). Následovala chladící fáze číslo dvě – prohlídka zámku. Zde jsme dále rozšířili znalosti získané v autobuse a přesvědčili se o tom, že má smysl zámky navštěvovat, i když jich už člověk v životě viděl desítky.

Poté jsme se rozhodli věnovat nějaký čas bloumání po zdejších zahradách, které svou rozlehlostí způsobily, že procházka se chvílemi zcela neplánovaně měnila ve hru na schovávanou. Nakonec jsme se zase všichni shledali u stánku s nanuky (ještě stále jsme si nedokázali představit, co nastane večer). Pak přišel čas na vzdělávací část týkající se biologie. Prostřednictvím akvária a skleníku jsme zabrousili do říše zvířecí i rostlinné. A i když jsme celý den vytrvale pracovali na svém intelektuálním růstu, také jsme se u toho neustále hýbali a tak jsme usoudili, že je třeba ten odpočinkový den alespoň na chvíli pojmout skutečně odpočinkově a svalili jsme se do trávy. Zde se nám však nepodařilo navázat přátelský vztah s komáry ani mravenci a po několika minutách nerovného boje jsme byli zahrnutí do autobusu. Předtím jsme si samozřejmě ještě koupili na rozloučenou zmrzku. Cesta zpět již byla bez výkladu, neboť posluchači i přednášející usnuli, jakmile se spustil motor. Ještě jsem jedním okem zkontrolovala, zda řidič nemá podobné tendence a když jsem viděla, že je naprosto bdělý, oddala jsem se také snění.

Po příjezdu zpět na Čichnovku, kde jsme byli ubytováni, nastal čas na zkrášlování před slavnostním večerem. Vzhledem k tomu, že naše skupina byla složená převážně z mužů, nebylo třeba fénů ani řasenek, snad jen vodu někteří částečně využili. Všechna ta sláva se odehrávala na Špilberku. Tato brněnská dominanta nás naprosto nečekaně uvítala stánkem, který nabízel zdarma...nanuky. Co naplat, bylo by přece neslušné odmítnout, zvláště, když jsme tyto ledové pochoutky mohli zapíjet kofolou. Všichni jsme byli spokojeni, jen nejmenovaný třicetiletý (téměř) účastník této mládežnické akce se nechal slyšet, že by dal raději přednost klobáse a pivu.

Pomalou jsme se přesunuli k pódiu a zaujali místa v zadních řadách, protože jsme tušili, že po vyhlášení bude následovat hudební produkce a my budeme potřebovat otevřený prostor. Bylo to prozíravé, protože brzy se většina z nás pustila do divokého tance, který byl přerušován pouze individuálními nanukovými pauzami. A když na pódium nastoupili Sabina Laurinová s Romanem Vojtkem, chvíli se zdálo, že potlesk nepatří ani tolik jim, jako spíše tanečnickům na druhém konci nádvoří. Dokonce i maskot celé akce, Emil, byl přilákan tímto tanečním rejmem a na chvíli se připojil. Veškeré dění snímalo několik kamer České televize a tak jsme se snažili po celou dobu usmívat a nepotit.

Okolo půlnoci jsme se unavení, spokojení, se zmrzlinou kolující v žilách odebrali do svých pokojů vstřebávat zážitky předchozích dvou dnů.